

LBRIS | We know
Coordonator Leda Bazaar:
books
SHAUKI AL-GAREEB

— T L S W A N —

DOMNUL SPENCER

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

Charlotte

ACEIAȘI OAMENI FALȘI. ACEEAȘI ADUNĂTURĂ CARAGHIOASĂ. Aceiași bărbați plictisitori pe care îi întâlnesc de-o viață.

— Nu-i așa? întrebă o voce.

Hmm?

Îmi întorc privirea spre bărbatul care stă în spatele meu. Sub nicio formă nu reușesc să-mi amintesc cum îl cheamă, deși sunt sigură că-l cunosc. Mereu încercă să mă impresioneze când ne întâlnim la astfel de evenimente de familie.

Ceea ce se întâmplă des.

— Îmi pare rău, n-am auzit prea bine! Ce-ai spus?

— Am spus că mă bucur să te cunosc mai bine.

Îmi zâmbește și încercă să pară fermecător.

Îi zâmbesc stânjenită.

— Da! Da, așa este.

Îl măsoar din priviri. Presupun că e destul de drăguț. Înalt, brunet, atrăgător și are toate elementele care *ar trebui* să mă încânte... dar nu mă încântă.

Sunt extrem de plictisită, de parcă aș fi o străină care stă pe tușă și urmărește oamenii frumoși din jur. Știu că nu ar

trebui să mă simt așa, pentru că, potrivit normelor sociale, și eu mă număr printre acești oameni frumoși.

— Și pe urmă am fost la Harvard să fac Dreptul, pe care l-am absolvit cu onoruri, bineînțeles, continuă vocea lui monotonă.

Zâmbesc automat și mă uit în jur, făcând tot ce pot să scap de conversația asta plictisitoare. Răsufliu adânc în timp ce mintea îmi rătăcește aiurea. Petrecerea de nuntă e frumoasă – desprinsă dintr-o carte de povești. Locația este exotică, peste tot sunt luminițe și o mulțime de ținute la modă de admirat, iar toate personalitățile sunt prezente.

De ce nu mă interesează tipul ăsta? Mi se pare că nu mă mai interesează nimeni, și habar n-am ce este în neregulă cu mine.

Fac ochii mari la prietena mea, care stă în celălalt capăt al sălii, cerându-i tacit ajutorul. Din fericire, înțelege aluzia și se apropie în grabă.

— Charlotte!

Îmi zâmbește și mă sărută pe obraji.

— Te-am căutat peste tot.

Îi zâmbește apoi bărbatului din fața mea.

— Pot s-o răpesc un moment, te rog?

El se schimbă la față și strânge din buze, dând nemulțumit din cap.

— Da, sigur!

Îi fac din mână în treacăt și o iau de braț pe prietena mea. Mergem împreună spre sală.

— Slavă Domnului! murmur pe înfundate.

— Într-una din zile n-am să te mai salvez. Era foarte simpatic.

Plescăie din limbă și înșfacă două pahare de șampanie de pe tava unui ospătar aflat în trecere. Zâmbesc și iau paharul

din mâna ei, apoi rămânem ferite de privirea bărbatului de care am scăpat.

Lara e una dintre cele mai apropiate prietene ale mele. Tații noștri sunt cei mai buni prieteni din copilărie, așa că ne-am moștenit și noi una pe alta. Îmi este ca o soră. Familiile noastre se învârt în aceleași cercuri sociale și mergem la multe evenimente împreună. Nu o mai văd atât de mult pe cât mi-aș dori, pentru că acum locuiește în Cambridge.

Și mai este și Elizabeth, cealaltă prietenă a noastră. Elizabeth e complet opusul nostru. Am cunoscut-o la școală, unde a beneficiat de bursă. Părinții ei nu sunt bogați, dar, Doamne, Elizabeth știe cum să se distreze și fără bani! E sălbatică, lipsită de griji și crescută fără constrângerile sociale care ni s-au impus mie și Larei. Ea se poate întâlni cu oricine vrea, nimeni nu aleargă după banii ei și nimeni nu o judecă. Sinceră să fiu, nu cred că oamenii ne judecă pe mine sau pe Lara, dar tații noștri sunt foarte bogați și, odată cu acest privilegiu, vine și responsabilitatea de a păstra numele și reputația familiei. Eu și Lara ne-am da mâna dreaptă să trăim ca Elizabeth. Elizabeth – sau Beth, cum îi spunem noi – locuiește la Londra și e îndrăgostită nebunește de ideea de iubire. Deși nu pare în stare să găsească bărbatul potrivit, se distrează de minune în căutarea lui.

Eu, însă... Ei bine, pe mine nu m-a interesat iubirea niciodată. După ce mama a murit pe neașteptate într-un accident de mașină când aveam 18 ani, am fost copleșită de durere. Tata și cei doi frați m-au sufocat, pretinzând că mă protejează. Am mers la școală, mi-am petrecut timpul cu prietenele mele și mi-am revenit vreme de câțiva ani. Dar timpul a trecut foarte repede, și acum iată-mă la venerabila vârstă de 24 de ani, la care abia dacă am avut vreo experiență cu bărbații.

— O, ce frumos e! șoptește Lara din spatele paharului de șampanie.

Îmi întorc capul și văd un bărbat înalt, brunet, care stă într-un colț.

— Parcă ieșeau cu cineva? o întreb.

— E frumos pentru *tine*, asta am vrut să spun. Cineva trebuie să se uite la bărbați și în numele tău.

Îmi dau ochii peste cap.

— Cu siguranță te interesează careva de aici, nu?

Mă uit în jur la sala animată de discuții, apoi la ringul de dans înțesat de lume.

— Nu chiar.

Oftez.

Lara începe o discuție cu o femeie care stă lângă noi, ignorându-mă, iar eu privesc sala decadentă de bal. Mă uit la tava și la candelabrele frumoase de cristal.

Îmi plac candelabrele. De fapt, îmi plac tavanele în general. Dacă o cameră are un tavan frumos, m-a cucerit. În timp ce Lara vorbește mai departe cu femeia de lângă ea, eu mă uit la mulțimea de oameni și încremenesc brusc. La etaj se află un bărbat. E însoțit de doi tipi și de o femeie cu o sarcină avansată. Poartă un costum bleumarin care-i vine ca turnat și o cămașă albă.

Îl privesc o clipă în timp ce râde relaxat și zâmbesc în sinea mea. Pare distractiv. Diabolic de atrăgător și mai în vârstă ca mine, are părul blond, ceva mai lung în creștet. Are maxilarul pătrat și gropițe în obraji.

Mă întreb cine-o fi.

Mă uit mai departe prin încăpere, dar ochii îmi revin mereu asupra lui. Povestește ceva într-un stil energic, folosindu-și mâinile ca să sporească efectul poveștii, și cei trei de lângă el râd în hohote. Un bărbat trece pe lângă el, îl bate pe

spate și-i spune ceva, și iar izbucnesc toți în râs. Iau o gură de șampanie, dusă pe gânduri.

Hmm!

Mă uit spre ușă, apoi la ceas. E 22.40. Încă nu mă pot duce acasă, e prea devreme. Sinceră să fiu, aș prefera să mi se scoată un dinte decât să vin la asemenea evenimente.

Mă uit din nou la bărbatul acela interesant, iar de data asta observ că se uită și el la mine. Vinovată, îmi feresc privirea. Nu vreau să știe că l-am remarcat. Sorb din șampanie și privesc iar la mulțime, prefăcându-mă ocupată.

Lara încheie discuția și, în cele din urmă, se întoarce spre mine.

— Cine e bărbatul acela? o întreb.

Privește încruntată în jur.

— Care?

— Tipul de la etaj.

Îmi întorc capul și văd că el tot pe mine mă privește.

— Nu te uita acum, fiindcă și el se uită la noi! îi șoptesc.

— Unde?

— E sus, la ultimul nivel, vorbește cu femeia însărcinată.

— O! îmi zâmbeste ea cu viclenie. E Julian Masters. E judecător. Fantastic specimen, nu crezi? A rămas văduv mai demult.

Îmi ridic ochii și-l văd pe unul dintre ei punând mâna pe burta femeii însărcinate, apoi sărutând-o pe obraz în timp ce ea îi zâmbeste drăgăstos.

— Probabil aceea e noua lui soție, bombăne Lara, strâmbând din buze dezgustată. Jigodie norocoasă!

— Nu despre el vorbeam. Ci despre blondul acela.

Își întoarce capul și îi pică fața.

— O! Acela e...

Mijește ochii și se gândește o clipă.

— Da, e domnul Spencer. Nu-ți pierde timpul cu el!

— De ce nu? Întreb nedumerită.

— Cel mai căutat burlac din Londra. Un dezvățat îngrozitor.

Lara ridică dintr-o sprânceană.

— Din câte am auzit, e dotat, și *nu* mă refer la banii din portofel.

Casc ochii.

— O!

Îmi mușc buza de jos și ochii mei îl caută din nou prin mulțime.

— De unde știi? șoptesc, incapabilă să-mi iau ochii de la el.

— Din pagina a doua a ziarelor de scandal, iar el e pe buzele tuturor femeilor singure din Londra. Și o spun *la propriu*.

Mă ia de braț.

— E genul de bărbat pe care îl admiră, dar pe care nu pui mâna. Nici să nu te gândești!

— Normal! încuviințez neatentă. N-aș face așa ceva.

— Probabil se întâlnește cu zece femei deodată în clipa asta. Îi plac femeile puternice. Directoare executive, creatoare de modă, manechine, genul ăsta de femei.

— O, eu...

Ridic din umeri.

— E foarte chipeș, ăsta e singurul motiv pentru care am întrebat. Nu mă interesează sau ceva de genul.

— Bine, pentru că-i o inimă frântă îmbrăcată la costum!

Lara respiră brusc în timp ce-l admiră.

— Totuși, e al dracului de delicios, nu crezi?

Mă uit din nou la el și zâmbesc. De ce bărbații sexy sunt mereu fustangii?

— Da.

Oftez și golesc paharul.

— Chiar este.

— Hai să ne întoarcem și să stăm de vorbă cu tipul acela de treabă! Bietul de el aleargă după tine de luni întregi.

Mă uit la tipul acela și mă strâmb.

— Mai bine nu. Iau încă un pahar de șampanie de pe o tavă și adaug: Cum naiba îl cheamă, de fapt?

Spencer

— Vrei ceva de băut, scumpo? Întreabă el și-și pune mâna pe burta ei de gravidă. Ești bine? adaugă încet, crezând că nu-l auzim.

Bree face ochii mari la cel mai bun prieten al meu.

— Sunt bine, Julian. Nu vrei să încetezi cu grijile?

Eu și Sebastian schimbăm o privire și ne dăm ochii peste cap. Doamne sfinte, ce-a făcut femeia asta cu prietenul meu cel mai bun și cine e impostorul care i-a luat locul?

— Îmi aduci o limonadă, te rog?

Bree zâmbeste.

— Să nu o lăsați singură nicio clipă!

Julian arată la mine și la Seb, apoi se îndepărtează prin mulțime.

Îmi dau ochii peste cap.

— Da, da! Doamne, Bree, cred că te-ai săturat de el până peste cap! E ca o nenorocită de iritație.

Bree chicotește.

— E destul de implicat.

Îi zâmbesc femeii frumoase din fața mea. I-a dat lumea peste cap prietenului meu, Julian Masters, și o ador pentru asta.

Julian reapare din mulțime cu băuturile, iar eu mă uit în jos și văd o femeie în rochie roz. N-am mai văzut-o până acum.

— Dumnezeule mare, cine e femeia aia? întreb în timp ce studiez exemplarul acela perfect.

— E lady Charlotte, răspunde Julian.

— Lady? întreb încruntat. Are titlu nobiliar?

— Tatăl ei e contele de Nottingham.

— Serios? răspund fascinat.

— Nu-ți bate capul cu ea! Nu e absolut deloc de nasul tău, bătrâne.

Julian ia o gură de bere.

— Sângele ei e prea albastru chiar și pentru tine.

Mă uit la ființa aceea superbă care râde și vorbește cu prietena ei.

— După ce terminăm băuturile, hai să mergem acasă, doamnă Masters! îi spune Julian soției lui.

— Bine! răspunde ea cu un zâmbet.

Mă uit iritat la prietenii mei.

— De ce vreți să plecați? Stați aici cu noi!

— Pentru că ideea de-a o conduce acasă pe frumoasa mea soție și a face lucruri de nedescris cu trupul ei e mult mai atrăgătoare decât să stau aici cu voi doi.

Rânjesc la Masters.

— Ticălos norocos!

Mă uit din nou la lady Charlotte.

— Trebuie să văd și eu cum e sexul ăsta cu o femeie însărcinată, despre care tot vorbești tu, Masters, murmur.

— Ai nevoie de o femeie pentru asta, Spence, îmi răspunde el.

Mă uit din nou la femeia în rochie roz.

— Îmi plac provocările. Poate lady Charlotte arde de nerăbdare să rămână gravidă în seara asta, îi spun.

Julian își dă ochii peste cap.

— Sau arde de nerăbdare să scape de tine, murmură Sebastian.

Mă uit la dragul meu prieten.

— Pun pariu cu tine pe 200 de lire că o conving să ieșim la o întâlnire până săptămâna viitoare.

— Dublează suma! 400, intervine Masters. N-ai nicio șansă cu ea.

— Accept!

Zâmbesc. Îmi pun mâna pe burta de gravidă a lui Bree și o sărut ușor pe obraz.

— La revedere, scumpo! Să te bucuri de lucrurile de nedescris!

Îmi întorc capul și plec după femeia în roz.

— Spencer! aud o femeie strigând din spatele meu.

Mă răsucesc și văd o brunetă îmbrăcată într-o rochie neagră, mulată. Da, e foarte atrăgătoare, dar nici nu se compară cu lady Charlotte.

— Bună! îi zâmbesc.

Ea îmi întinde mâna.

— Eu sunt Linda.

Șovăie un pic.

— Ne-am cunoscut anul trecut, la o petrecere de Crăciun.

Îi zâmbesc fals, încercând să-mi amintesc de ea. Nu, absolut nimic!

— Da, îmi amintesc! o mint. Ce mai faci?

Îmi zâmbește imediat.

— Grozav, deși am o problemă.

— Ce problemă? o întreb încruntat.

— Țevile din camera mea par să aibă o problemă.

— Serios?

Rânjesc. Există camere de hotel în resortul ăsta și e clar că s-a cazat aici.

— Serios. Mă întrebam dacă ai putea să vii și să arunci o privire după ce se termină nunta.

Chicotesc. Uau! Cel mai vechi truc din lume!